

Manel a la terra dels somnis

Estrenem fragments i fotografies del llibre de Manel i el fotògraf Arnau Valls Colomer 'Dreamland'

Manel i Valls es van conèixer per al videoclip de "Teresa Rampell" l'any 2013, i la relació ha anat més enllà en aquest projecte personal fotogràfic del realitzador audiovisual Arnau Valls Colomer nascut el novembre de 2015. La primera idea era deixar-se acompanyar per primer cop en la gravació d'un disc, i aquest va ser *Jo competeixo* (DiscMedi/Warner). L'odissea passava per volar a Nova York amb el grup i fotografiar. Aquí teniu un tast del resultat d'un àlbum de fotografies autoeditat, *Dreamland*, amb dos textos de Jordi Amat i el cantant i lletrista Guillem Gisbert, dels quals reprouem els fragments introductoris.

RES ÉS TAN PUR NI NET

Hurley està a una hora en cotxe de Nova York i té el Hudson a tocar. Queda a prop de Woodstock, només a vint minuts d'on l'any 1966 Bob Dylan es va estavellar amb la moto que, entre altres substàncies, accelerava per fugir d'un tumult que l'estava xuclant. La majoria de cases del poble són torretes enjardinades, pensades per mirar fixament un prat, calcant l'escenari repetit mil vegades en pel·lícules que trossegien la consciència benestant de l'americana way of life. Marxem disparats.

Als afores de Hurley hi ha una capella de finals del XIX, construïda en fusta i pintada de blanc. Durant una època allà hi passava els estius meditant un dels principals místics contemporanis -el monjo trapenc Thomas Merton. Des de fa uns anys aquesta antiga església de St. John's s'ha transformat en un calmos estudi de gravació. Dreamland Recording Studios. Al web de l'estudi, a banda de reproduir fragments de les cançons que s'hi han gravat, es pot escoltar en directe els sons de la natura que envolta l'antiga capella. Quan vaig escriure una primera versió d'aquestes pàgines, allà era de nit i al meu ordinador s'escolava el rac rac d'uns grills.

La primera experiència de Manel a un estudi professional va sorgir arran de la seva participació al concurs de maquetes Sona9 que organitza la revista Enderrock. Estava molt ben pensat, aquell concurs. I d'aquella convocatòria encara se'n poden recopilar instantànies, perdudes com runes desgastades, a l'abocador de la xarxa. Són ells, per exemple, a qui es pot veure en un vídeo gravat el 21 de juliol del 2007 a Tàrraga (està penjat al Youtube). És a ple dia. Se'ls escolten 20 persones. Potser són 25. Ni una més. És prehistòria. Acostumats com estem a veure'ls col·locats en directe, desconcentra veure el Padilla al lloc del Maymó i el Maymó al lloc del Padilla. El Vallvé, clar, està on està sempre. Van vestits com al vídeo gairebé casolà del "Bernat", el clip que arrenca fixat en aquell bandarra just allà on després obriria la Bodega Gracián. És aquí sota casa. Al petit repo d'aquella tele local toquen la part final de "Pla quinquennal".

Al cap de pocs dies, girant en el marc del mateix concurs, van actuar al Mercat de Música Viva de Vic. Encara faltava un any per la sèrie de tres concerts a l'Heliogàbal, l'instant en el qual tot es va accelerar. Però no ens avancem. El 25 de novembre del 2007 es celebrava la final del Sona9 al Razzmatazz. Quedarien segons: el Premi Joventut. Després, per l'Sputnik, vindria la versió d'Els Pets i la versió de Pulp. Però aleshores ja havien passat per l'estudi. Havia estat una prova més del concurs. Va ser el primer contacte amb tècnics professionals i la sensació d'aquella primera vegada és que els havien fet sonar no com ells pretenien sinó com dictava la moda de la temporada. No molava aquell "Pla quinquennal" i aquella versió, de fet, no és la que escoltem a Els millors professors europeus. Lliçó. A l'estudi s'hi arriba amb la feina feta. Gairebé tota. Saber-ho forma part de l'aprenentatge de la professió.

Ara els músics tenen una pila de recursos tècnics al seu abast. S'han pogut passar les dones i els dies escoltant diverses vegades variacions d'una melodia sense haver-la de presentar al local d'assaig. S'han fet contrapropostes. Poden creuar-se missatge discutint què incorporen o

què no i quan comencen a assajar han avançat prou el procés per tal que la maqueta final que gravin ells mateixos ja representi una fase molt acostada al que el disc acabarà essent. Hi ha detalls menors que, seguint el suggeriment del productor, a l'estudi es poden modificar. Matisos. (...)

Jordi Amat

DEIXEU QUE ELS FOTÒGRAFS VINGUIN A NOSALTRES

Vam fer un dinar de cortesia amb l'Arnau Valls, bàsicament per dir-li que no participàvem en aquest llibre. No era la primera vegada que ens enfrontàvem a una proposta similar; hem declinat amablement participar en documentals sobre el procés de composició d'un disc, making of's d'una gira, reportatges corals sobre el floriment d'una generació màgica, única en la història de la música popular catalana? Sabem fer-ho, vaja, i crec que, amb els anys, si els quatre estem d'acord ens hem convertit en una massa bastant granítica: quan algú trontolla davant de l'astúcia d'un interlocutor, l'altre apareix fresc al rescat. Per tot això se'm fa més estrany que, després d'una conversa aparentment entrebancada i casual en el local d'assaig, l'Arnau marxés havent-nos convençut. Ell sabrà fins a quin punt va ser estrateg, si, aprofitant que ens havíem conegut una mica en els rodatges dels videoclips d'«Aniversari» i «Teresa Rampell», va saber triar les paraules adequades mentre pujava pel Torrent de les Flors aquell migdia de principis de novembre de 2015. A mi em va seduir que no tingués ni idea de què volia fer, que no prometés res, que tingués clar que la gravació de Jo competeixo seria una excusa, el mcguffin que el faria comprar un bitllet fins a Nova York i concretar un objectiu abstracte que li rondava pel cap: espolsar-se els tics professionals acumulats durant anys com a director de fotografia de cinema i testar-se en un projecte de fotografia a seques. El seu procés artístic avançaria en paral·lel al nostre, va dir. Potser al final ni sortiu en el llibre, va afegir. No sé si era un farol, però va funcionar. (...)

acabaré amb una (estampa) de ben ianqui que crec que cristal·litza bé els dies de Dreamland, que explica com va viure aquella comunitat que va tenir una setmana de vida. És 26 de novembre de 2015, i se celebra el

dinar de Thanksgiving de Jo competeixo. L'espai es resisteix a la descripció fàcil, poques comparacions valdran pel clàssic menjador de rectoria rural de finals del segle XIX reconvertit en refectori de grups de rock del XXI. El terra i les parets amb emmoquetat fosc contrasten amb les cadires i els radiadors a tota castanya pintats amb el mateix pot de blanc trencat; sobre la taula de vidre hi ha menys individuals d'espart dels que serien necessaris; algú ha deixat una guitarra bluesera sense cordes, tipus sunburst, recolzada a la butaca de vímet; hi ha discs d'or de bandes oblidades dels vuitanta que un dia van gravar aquí mateix escampats de qualsevol manera, també en l'ampit dels grans finestrals. A fora, el porxo, troncs pelats i la mata baixa més dura de pelar de l'estat de Nova York. A dins, els mediterranis se senten secretament orgullosos de les seves arrels assolellades quan els nord-americans elogien un vi normalet servit en gots i tasses desiguals. En Jake i l'Andrew activen el repertori d'anècdotes familiars, les grans borratxeres del tiet, els parents avorrits que prefereixen no haver vist avui. El gall dindi està bo, ben cuit, de la gravy millor no abusar-ne, i espereu-vos al pastís de carabassa que us farà caure de cul. Però tampoc ens encanem, que el temps és or i tenim unes cançons per gravar. Tothom s'aixeca de la taula i torna a concentrar-se per donar el millor de si mateix en la gravació del nostre proper disc. El fotògraf intendent insisteix que fotem el camp, que els plats els frega ell, i ric per dins pensant en nosaltres, que sempre havíem cregut que estàvem millor sols.

Guillem Gisbert

